

Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (τμήμα μείζονος συνθέσεως)

της 20ής Ιουνίου 2022*ⁱ

«Προδικαστική παραπομπή – Δικαστική συνεργασία σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις – Κανονισμός (ΕΚ) 44/2001 – Αναγνώριση απόφασης που εκδόθηκε σε άλλο κράτος μέλος – Λόγοι άρνησης αναγνώρισης – Άρθρο 34, σημείο 3 – Απόφαση ασυμβίβαστη με απόφαση που εκδόθηκε προγενέστερα μεταξύ των ιδίων διαδίκων στο κράτος μέλος αναγνώρισης – Προϋποθέσεις – Τήρηση, από την απόφαση που εκδόθηκε προγενέστερα και επαναλαμβάνει το περιεχόμενο διαιτητικής απόφασης, των διατάξεων και των βασικών σκοπών του κανονισμού (ΕΚ) 44/2001 – Άρθρο 34, σημείο 1 – Αναγνώριση που αντίκειται προφανώς στη δημόσια τάξη του κράτους μέλους αναγνώρισης – Προϋποθέσεις»

Στην υπόθεση C-700/20,

με αντικείμενο αίτηση προδικαστικής αποφάσεως δυνάμει του άρθρου 267 ΣΛΕΕ, που υπέβαλε το High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Commercial Court) [άνωτερο δικαστήριο (Αγγλία και Ουαλία), τμήμα αστικών, εμπορικών και διοικητικών διαφορών (εμπορικές διαφορές), Ηνωμένο Βασίλειο], με απόφαση της 21ης Δεκεμβρίου 2020, η οποία περιήλθε στο Δικαστήριο στις 22 Δεκεμβρίου 2020, στο πλαίσιο της δίκης

London Steam-Ship Owners' Mutual Insurance Association Limited

κατά

Kingdom of Spain,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τμήμα μείζονος συνθέσεως),

συγκείμενο από τους Κ. Lenaerts, Πρόεδρο, L. Bay Larsen, Αντιπρόεδρο, Κ. Jürimäe, Κ. Λυκούργο, E. Regan, I. Jarukaitis και N. Jääskinen, προέδρους τμήματος, M. Ilešič, J.-C. Bonichot, M. Safjan (εισηγητή), A. Kumin, M. L. Arastey Sahún, M. Gavalec, Z. Csehi και O. Spineanu-Matei, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: A. M. Collins

γραμματέας: C. Strömholm, διοικητική υπάλληλος,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 31ης Ιανουαρίου 2022,

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

λαμβάνοντας υπόψη τις παρατηρήσεις που υπέβαλαν:

- η London Steam-Ship Owners' Mutual Insurance Association Limited, εκπροσωπούμενη από την A. Song και τον M. Volikas, solicitors, τον A. Thompson και την C. Tan, barristers, και τους C. Hancock και T. de la Mare, QC,
- η Κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου, εκπροσωπούμενη από τους L. Baxter, B. Kennelly και F. Shibli,
- η Γερμανική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τους J. Möller, U. Bartl και M. Hellmann,
- η Ισπανική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τις S. Centeno Huerta, A. Gavela Llopis, τον S. Jiménez García και την M. J. Ruiz Sánchez,
- η Γαλλική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τις A. Daniel και A.-L. Desjonquères,
- η Πολωνική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τον B. Majczyna και την S. Żyrek,
- η Ελβετική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τον M. Schöll,
- η Ευρωπαϊκή Επιτροπή, εκπροσωπούμενη από τους C. Ladenburger, X. Lewis και S. Noë,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 5ης Μαΐου 2022,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

- 1 Η αίτηση προδικαστικής αποφάσεως αφορά την ερμηνεία του άρθρου 1, παράγραφος 2, στοιχείο δ', και του άρθρου 34, σημεία 1 και 3, του κανονισμού (ΕΚ) 44/2001 του Συμβουλίου, της 22ας Δεκεμβρίου 2000, για τη διεθνή δικαιοδοσία, την αναγνώριση και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις (ΕΕ 2001, L 12, σ. 1).
- 2 Η αίτηση αυτή υποβλήθηκε στο πλαίσιο ένδικης διαφοράς μεταξύ των London Steam-Ship Owners' Mutual Association Limited (στο εξής: London P&I Club) και Kingdom of Spain (Βασιλείου της Ισπανίας) σχετικά με την αναγνώριση στο Ηνωμένο Βασίλειο μιας απόφασης ισπανικού δικαστηρίου.

Το νομικό πλαίσιο

Το δίκαιο της Ένωσης

Ο κανονισμός 44/2001

3 Η αιτιολογική σκέψη 16 του κανονισμού 44/2001 έχει ως εξής:

«Η αμοιβαία εμπιστοσύνη στην απονομή της δικαιοσύνης [εντός της Ευρωπαϊκής Ένωσης] δικαιολογεί την αυτόματη αναγνώριση των αποφάσεων που εκδίδονται σε κράτος μέλος, χωρίς να απαιτείται καμία διαδικασία, εκτός σε περίπτωση αμφισβήτησης.»

4 Το άρθρο 1, παράγραφοι 1 και 2, του ως άνω κανονισμού προβλέπει τα εξής:

«1. Ο παρών κανονισμός εφαρμόζεται σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις, ανεξάρτητα από το είδος του δικαστηρίου. Δεν καλύπτει ιδίως φορολογικές, τελωνειακές ή διοικητικές υποθέσεις.

2. Εξαιρούνται από την εφαρμογή του:

[...]

δ) η διαιτησία.»

5 Το κεφάλαιο II του κανονισμού 44/2001, που φέρει τον τίτλο «Διεθνής δικαιοδοσία», διαιρείται σε δέκα τμήματα.

6 Το τμήμα 3 του ως άνω κεφαλαίου αφορά τη διεθνή δικαιοδοσία σε υποθέσεις ασφαλίσεων.

7 Στο εν λόγω τμήμα, το άρθρο 13 του κανονισμού ορίζει τα εξής:

«Παρέκκλιση από τις διατάξεις του παρόντος τμήματος είναι δυνατή μόνο με συμφωνίες:

[...]

5) που αφορούν ασφαλιστική σύμβαση, εφόσον αυτή καλύπτει έναν ή περισσότερους κινδύνους από τους αναφερόμενους στο άρθρο 14.»

8 Κατά το άρθρο 14 του εν λόγω κανονισμού, που επίσης περιλαμβάνεται στο εν λόγω τμήμα:

«Οι αναφερόμενοι κίνδυνοι στο άρθρο 13 σημείο 5 είναι οι ακόλουθοι:

1) Κάθε απώλεια ή ζημία σε:

α) πλοία, εγκαταστάσεις ανοικτά των ακτών και στην ανοικτή θάλασσα ή αεροσκάφη, η οποία συνδέεται με τη χρησιμοποίησή τους για εμπορικούς σκοπούς·

[...]

2) Κάθε είδος ευθύνης, εκτός από την ευθύνη για σωματικές βλάβες των επιβατών ή για απώλεια ή ζημία των αποσκευών τους,

α) από τη χρησιμοποίηση ή εκμετάλλευση πλοίων, εγκαταστάσεων ή αεροσκαφών, σύμφωνα με το σημείο 1 στοιχείο α) ανωτέρω, στο μέτρο που, όσον αφορά τα τελευταία, το δίκαιο του συμβαλλόμενου κράτους εγγραφής του αεροσκάφους δεν απαγορεύει τις συμφωνίες διεθνούς δικαιοδοσίας ως προς την ασφάλιση των κινδύνων αυτών·

[...]».

9 Το τμήμα 7 του κεφαλαίου II του κανονισμού 44/2001 αφορά την παρέκταση διεθνούς δικαιοδοσίας και περιλαμβάνει, μεταξύ άλλων, το άρθρο 23 του ως άνω κανονισμού, που ορίζει, στην παράγραφο 1, τα εξής:

«Αν τα μέρη, από τα οποία ένα τουλάχιστον έχει την κατοικία του στο έδαφος κράτους μέλους, συμφώνησαν ότι ένα δικαστήριο ή τα δικαστήρια κράτους μέλους θα δικάζουν τις διαφορές που έχουν προκύψει ή που θα προκύψουν από συγκεκριμένη έννομη σχέση, το δικαστήριο αυτό ή τα δικαστήρια του κράτους αυτού έχουν διεθνή δικαιοδοσία. Αυτή η δικαιοδοσία είναι αποκλειστική εκτός αν τα μέρη συμφώνησαν άλλως. Μια τέτοια συμφωνία διεθνούς δικαιοδοσίας πρέπει να καταρτισθεί:

α) είτε γραπτά είτε προφορικά με γραπτή επιβεβαίωση·

β) είτε υπό τύπο ανταποκρινόμενο στην πρακτική που έχουν καθιερώσει οι συμβαλλόμενοι στις μεταξύ τους σχέσεις·

γ) είτε στο διεθνές εμπόριο, υπό τύπο ανταποκρινόμενο στις συνήθειες τις οποίες τα μέρη γνωρίζουν ή οφείλουν να γνωρίζουν και οι οποίες είναι ευρέως γνωστές σ' αυτού του είδους την εμπορική δραστηριότητα και τηρούνται τακτικά από τους συμβαλλόμενους σε συμβάσεις, του είδους για το οποίο πρόκειται, στη συγκεκριμένη εμπορική δραστηριότητα.»

10 Το τμήμα 9 του ίδιου κεφαλαίου II, που αφορά την εκκρεμοδικία και τη συνάφεια, περιλαμβάνει, μεταξύ άλλων, το άρθρο 27 του εν λόγω κανονισμού, το οποίο προβλέπει τα εξής:

«1. Αν έχουν ασκηθεί αγωγές με το ίδιο αντικείμενο και την ίδια αιτία μεταξύ των ίδιων διαδίκων ενώπιον δικαστηρίων διάφορων κρατών μελών, κάθε δικαστήριο εκτός εκείνου που επελήφθη πρώτο αναστέλλει αυτεπάγγελτα την διαδικασία του μέχρις ότου διαπιστωθεί η διεθνής δικαιοδοσία του δικαστηρίου που επελήφθη πρώτο.

2. Όταν διαπιστωθεί η διεθνής δικαιοδοσία του πρώτου επιληφθέντος δικαστηρίου, κάθε δικαστήριο εκτός εκείνου που έχει πρώτο επιληφθεί, οφείλει να διαπιστώσει την έλλειψη διεθνούς δικαιοδοσίας του υπέρ του πρώτου δικαστηρίου.»

11 Το κεφάλαιο III του κανονισμού 44/2001, που φέρει τον τίτλο «Αναγνώριση και εκτέλεση», περιλαμβάνει τα άρθρα του 32 έως 56.

12 Το άρθρο 32 του ως άνω κανονισμού ορίζει τα εξής:

«Ως απόφαση, κατά την έννοια του παρόντα κανονισμού, νοείται κάθε απόφαση εκδιδόμενη από δικαστήριο κράτους μέλους, οποιαδήποτε και αν είναι η ονομασία της, όπως απόφαση, διαταγή, διαταγή εκτελέσεως, καθώς και ο καθορισμός της δικαστικής δαπάνης από το γραμματέα.»

13 Το άρθρο 33 του εν λόγω κανονισμού έχει ως εξής:

«1. Απόφαση που εκδίδεται σε κράτος μέλος αναγνωρίζεται στα λοιπά κράτη μέλη χωρίς ιδιαίτερη διαδικασία.

2. Σε περίπτωση αμφισβήτησης, κάθε ενδιαφερόμενος που επικαλείται ως κύριο ζήτημα την αναγνώριση μπορεί να ζητήσει, κατά τη διαδικασία που προβλέπεται στα τμήματα 2 και 3 του παρόντος κεφαλαίου, να διαπιστωθεί ότι η απόφαση πρέπει να αναγνωρισθεί.

3. Αν η επίκληση της αναγνώρισης γίνεται παρεμπιπτόντως ενώπιον δικαστηρίου κράτους μέλους, το δικαστήριο αυτό έχει διεθνή δικαιοδοσία να κρίνει σχετικά.»

14 Το άρθρο 34 του ίδιου κανονισμού προβλέπει τα εξής:

«Απόφαση δεν αναγνωρίζεται:

1) αν η αναγνώριση αντίκειται προφανώς στη δημόσια τάξη του κράτους αναγνώρισεως

[...]

3) αν είναι ασυμβίβαστη με απόφαση που έχει εκδοθεί μεταξύ των ιδίων διαδίκων στο κράτος αναγνώρισεως

[...]».

15 Το άρθρο 35 του κανονισμού 44/2001 έχει ως εξής:

«1. Απόφαση δεν αναγνωρίζεται, επίσης, αν έχουν παραβιασθεί οι διατάξεις των τμημάτων 3, 4 και 6 του κεφαλαίου II, καθώς και στις περιπτώσεις που προβλέπονται στο άρθρο 72.

2. Κατά τον έλεγχο των βάσεων διεθνούς δικαιοδοσίας που αναφέρονται στην προηγούμενη παράγραφο, η αρχή ενώπιον της οποίας ζητείται η αναγνώριση δεσμεύεται από τις πραγματικές διαπιστώσεις στις οποίες το δικαστήριο του κράτους μέλους προελεύσεως έχει θεμελιώσει τη διεθνή δικαιοδοσία του.

3. Με την επιφύλαξη των διατάξεων της πρώτης παραγράφου, δεν ερευνάται η διεθνής δικαιοδοσία των δικαστηρίων του κράτους μέλους προελεύσεως. Οι σχετικοί με τη διεθνή δικαιοδοσία κανόνες δεν αφορούν τη δημόσια τάξη υπό την έννοια του άρθρου 34 σημείο 1.»

16 Το άρθρο 43, παράγραφος 1, του ως άνω κανονισμού έχει ως εξής:

«Κατά της αποφάσεως που εκδίδεται επί της αιτήσεως για την κήρυξη της εκτελεστότητας μπορεί να ασκηθεί ένδικο μέσο και από τους δυο διαδίκους.»

Ο κανονισμός (ΕΕ) 1215/2012

17 Ο κανονισμός (ΕΕ) 1215/2012 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 12ης Δεκεμβρίου 2012, για τη διεθνή δικαιοδοσία, την αναγνώριση και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις (ΕΕ 2012, L 351, σ. 1), κατήγγειλε και αντικατέστησε τον κανονισμό 44/2001.

18 Η αιτιολογική σκέψη 12 του κανονισμού 1215/2012 έχει ως εξής:

«Ο παρών κανονισμός δεν εφαρμόζεται στη διαιτησία. Καμιά διάταξή του δεν εμποδίζει τα δικαστήρια κράτους μέλους που εκδικάζουν προσφυγή σε υπόθεση στην οποία οι διάδικοι έχουν συνάψει συμφωνία περί διαιτησίας, είτε να παραπέμπουν τους διαδίκους σε διαιτησία είτε να αναστέλλουν ή να περατώνουν τη διαδικασία, ή να εξετάζουν εάν η συμφωνία διαιτησίας είναι άκυρη, ανενεργός ή ανεφάρμοστη σύμφωνα με το εθνικό δίκαιο.

Μια απόφαση που εκδόθηκε από δικαστήριο κράτους μέλους σχετικά με το εάν μια συμφωνία διαιτησίας είναι άκυρη, ανυπόστατη ή ανεφάρμοστη δεν υπόκειται στους κανόνες αναγνώρισης και εκτέλεσης που καθορίζονται στον παρόντα κανονισμό, ανεξαρτήτως του εάν το δικαστήριο έκρινε το ζήτημα ως κύριο ή παρεμπίπτον.

Εξάλλου, το γεγονός ότι ένα δικαστήριο κράτους μέλους, το οποίο ασκεί διεθνή δικαιοδοσία δυνάμει του παρόντος κανονισμού ή του εθνικού δικαίου, απεφάνθη ότι μια συμφωνία περί διαιτησίας είναι άκυρη, ανυπόστατη ή ανεφάρμοστη δεν εμποδίζει να αναγνωριστεί η απόφαση του δικαστηρίου επί της ουσίας της υποθέσεως ή, κατά περίπτωση, να εκτελεσθεί σύμφωνα με τον παρόντα κανονισμό. Αυτό δεν θίγει την αρμοδιότητα των δικαστηρίων των κρατών μελών να αποφασίζουν για την αναγνώριση και την εκτέλεση διαιτητικών αποφάσεων κατ' εφαρμογή της σύμβασης για την αναγνώριση και την εκτέλεση αλλοδαπών διαιτητικών αποφάσεων, η οποία συνήφθη στη Νέα Υόρκη στις 10 Ιουνίου 1958 [*Recueil des traités des Nations unies*, τόμος 330, σ. 3)] (εφεξής “σύμβαση Νέας Υόρκης του 1958”) και η οποία υπερισχύει του παρόντος κανονισμού.

Ο παρών κανονισμός δεν θα πρέπει να εφαρμόζεται σε προσφυγή ή παρεμπίπτουσα διαδικασία, ειδικότερα, όσον αφορά τη συγκρότηση ενός διαιτητικού δικαστηρίου, τις αρμοδιότητες των διαιτητών, τη διεξαγωγή μιας διαιτητικής διαδικασίας ή τυχόν άλλες πτυχές της εν λόγω διαδικασίας, ούτε σε τυχόν προσφυγή ή απόφαση ακύρωσης, επανεξέτασης, άσκησης ένδικου μέσου, αναγνώρισης ή εκτέλεσης διαιτητικής απόφασης.»

19 Το άρθρο 73, παράγραφος 2, του εν λόγω κανονισμού έχει ως εξής:

«Ο παρών κανονισμός δεν θίγει την εφαρμογή της σύμβασης της Νέας Υόρκης του 1958.»

Το δίκαιο του Ηνωμένου Βασιλείου

20 Το άρθρο 66 του Arbitration Act 1996 (νόμου του 1996 περί διαιτησίας), που φέρει τον τίτλο «Εκτέλεση της διαιτητικής απόφασης», ορίζει τα εξής:

«1) Απόφαση η οποία εκδίδεται από διαιτητικό δικαστήριο δυνάμει συμφωνίας διαιτησίας μπορεί, κατόπιν άδειας του δικαστηρίου, να εκτελεστεί όπως αντίστοιχη απόφαση ή διάταξη του δικαστηρίου.

2) Σε περίπτωση τέτοιας άδειας του δικαστηρίου, μπορεί να εκδοθεί δικαστική απόφαση που θα επαναλαμβάνει το περιεχόμενο της διαιτητικής απόφασης.

3) Δεν χορηγείται άδεια εκτέλεσης διαιτητικής απόφασης όταν ή στο μέτρο που το πρόσωπο κατά του οποίου ζητείται η εκτέλεση αποδεικνύει ότι το διαιτητικό δικαστήριο δεν είχε όντως δικαιοδοσία να εκδώσει τη διαιτητική απόφαση. Το δικαίωμα προβολής της ενστάσεως αυτής είναι δυνατόν να έχει απολεσθεί (βλ. άρθρο 73).

- 4) Καμία διάταξη του παρόντος άρθρου δεν θίγει την αναγνώριση ή την εκτέλεση της διαιτητικής απόφασης δυνάμει οποιουδήποτε άλλου νόμου ή κανόνα δικαίου, ιδίως δυνάμει του τμήματος II του νόμου του 1950 περί διαιτησίας (εκτέλεση διαιτητικών αποφάσεων δυνάμει της Σύμβασης της Γενεύης) ή των διατάξεων του τμήματος III του παρόντος νόμου σχετικά με την αναγνώριση και την εκτέλεση δυνάμει της Σύμβασης της Νέας Υόρκης [του 1958] ή δυνάμει διαδικασίας επί της διαιτητικής απόφασης [*“action on the award”*].»
- 21 Τα άρθρα 67 έως 72 του νόμου του 1996 περί διαιτησίας καθορίζουν τις προϋποθέσεις υπό τις οποίες οι διάδικοι της διαιτητικής δίκης μπορούν να αμφισβητήσουν τη δικαιοδοσία του διαιτητικού δικαστηρίου, το νομότυπο της διαδικασίας και την ορθότητα της διαιτητικής απόφασης.
- 22 Το άρθρο 73 του νόμου αυτού, που φέρει τον τίτλο «Απώλεια δικαιώματος υποβολής ένστασης», προβλέπει τα εξής:
- «1) Διάδικος σε διαιτητική διαδικασία ο οποίος μετέχει ή εξακολουθεί να μετέχει στη διαδικασία χωρίς να υποβάλει, είτε αμέσως είτε εντός της προθεσμίας που επιτρέπει η συμφωνία διαιτησίας ή το διαιτητικό δικαστήριο ή οποιαδήποτε διάταξη του παρόντος μέρους, ένσταση με βάση το ότι:
- a) το διαιτητικό δικαστήριο δεν έχει όντως δικαιοδοσία,
 - b) η διαδικασία διεξήχθη πλημμελώς,
 - c) υπήρξε παράλειψη συμμόρφωσης με τη συμφωνία διαιτησίας ή με οποιαδήποτε διάταξη του παρόντος μέρους, ή
 - d) υπήρξε οποιαδήποτε άλλη παρατυπία σε σχέση με το διαιτητικό δικαστήριο ή τη διαδικασία,
- δεν δύναται να προβάλει την ένσταση αυτή μεταγενέστερα, ενώπιον του διαιτητικού δικαστηρίου ή του δικαστηρίου, εκτός αν αποδείξει ότι, κατά τον χρόνο που μετείχε ή εξακολουθούσε να μετέχει στη διαδικασία, δεν γνώριζε και δεν μπορούσε να είχε διαπιστώσει με εύλογη επιμέλεια τους λόγους της ένστασης.
- 2) Όταν το διαιτητικό δικαστήριο αποφαινεται ότι έχει όντως δικαιοδοσία και διάδικος της διαιτητικής διαδικασίας ο οποίος θα μπορούσε να αμφισβητήσει την απόφαση αυτή
- a) μέσω οποιασδήποτε διαθέσιμης διαιτητικής διαδικασίας άσκησης ένδικου μέσου ή επανεξέτασης, ή
 - b) μέσω προσβολής της διαιτητικής απόφασης,
- δεν την αμφισβητεί ή δεν την αμφισβητεί εντός της προθεσμίας που επιτρέπει η συμφωνία διαιτησίας ή οποιαδήποτε διάταξη του παρόντος μέρους, δεν δύναται να προβάλει μεταγενέστερα έλλειψη πραγματικής δικαιοδοσίας του διαιτητικού δικαστηρίου στηριζόμενος σε λόγο εξετασθέντα στο πλαίσιο της ως άνω απόφασης.»

Το ισπανικό δίκαιο

- 23 Το άρθρο 117 του Código Penal (ποινικού κώδικα, στο εξής: ισπανικός ποινικός κώδικας) ορίζει τα εξής:

«[ο]ι ασφαλιστές που έχουν αναλάβει την κάλυψη του κινδύνου αστικής ευθύνης που προκύπτει από τη χρήση ή εκμετάλλευση οποιουδήποτε περιουσιακού στοιχείου, εγκατάστασης, επιχείρησης ή δραστηριότητας, σε περίπτωση κατά την οποία επέλθει ο ασφαλιστικός κίνδυνος λόγω πράξεως προβλεπόμενης στον παρόντα κώδικα, υπέχουν ευθέως αστική ευθύνη μέχρι του ορίου της αποζημίωσης που προβλέπεται από τον νόμο ή από συμφωνία, με την επιφύλαξη του δικαιώματος αναζήτησης των καταβληθέντων από τον εκάστοτε οφειλέτη κατά τις διατάξεις για τον αδικαιολόγητο πλουτισμό».

Η διαφορά της κύριας δίκης και τα προδικαστικά ερωτήματα

- 24 Μετά το ναυάγιο, τον Νοέμβριο του 2002, του πετρελαιοφόρου *Prestige* στα ανοιχτά των ισπανικών ακτών, που προκάλεσε σημαντικές περιβαλλοντικές ζημιές τόσο στις ισπανικές όσο και στις γαλλικές ακτές, κινήθηκε κατά τα τέλη του 2002 ανακριτική διαδικασία στην Ισπανία εις βάρος, μεταξύ άλλων, του πλοιάρχου του *Prestige*.
- 25 Κατόπιν της ανακριτικής διαδικασίας, η υπόθεση παραπέμφθηκε στο Audiencia Provincial de A Coruña (εφετείο Α Κορούνια, Ισπανία) και διάφορα νομικά πρόσωπα, μεταξύ των οποίων και το Ισπανικό Δημόσιο, ήγειραν, στο πλαίσιο της ποινικής δίκης, αστικές αξιώσεις κατά του πλοιάρχου του *Prestige*, κατά των πλοιοκτητών και, επί τη βάση του άρθρου 117 του ισπανικού ποινικού κώδικα για την ευθεία αγωγή, κατά του London P&I Club, ασφαλιστή της ευθύνης του πλοίου και των πλοιοκτητών. Το London P&I Club κατέθεσε μεν στα επιληφθέντα ισπανικά ποινικά δικαστήρια, από τις 16 Ιουνίου 2003, ορισμένο ποσό προς αποκατάσταση των ζημιών που μπορούσε να έχει προκαλέσει το ναυάγιο, αλλά δεν παρέστη στη δίκη.
- 26 Στις 16 Ιανουαρίου 2012, ήτοι μετά την άσκηση των εν λόγω αστικών αγωγών, το London P&I Club κίνησε διαιτητική δίκη στο Λονδίνο (Ηνωμένο Βασίλειο) με αίτημα να διαπιστωθεί ότι, κατ' εφαρμογήν της ρήτρας διαιτησίας που περιλαμβανόταν στη σύμβαση ασφάλισης την οποία είχε συνάψει το ίδιο με τους πλοιοκτήτες του *Prestige*, το Βασίλειο της Ισπανίας όφειλε να προβάλει τις κατά το άρθρο 117 του ισπανικού ποινικού κώδικα αξιώσεις του στο πλαίσιο της διαιτησίας. Το London P&I Club ζητούσε επίσης να διαπιστωθεί ότι δεν ευθυνόταν έναντι του Βασιλείου της Ισπανίας σε σχέση με τις αξιώσεις αυτές, διότι η σύμβαση ασφάλισης όριζε ότι, βάσει της ρήτρας «*pay to be paid*» (πληρώνω για να πληρωθώ), ο ασφαλισμένος πρέπει προηγουμένως να καταβάλει στον ζημιωθέντα την οφειλόμενη αποζημίωση πριν μπορέσει να ανακτήσει το ποσό της από τον ασφαλιστή. Το δε Βασίλειο της Ισπανίας δεν παρέστη στη διαιτητική δίκη, μολονότι είχε κληθεί από το διαιτητικό δικαστήριο.
- 27 Με απόφαση της 13ης Φεβρουαρίου 2013, το διαιτητικό δικαστήριο έκρινε ότι, δεδομένου ότι κατά το αγγλικό ιδιωτικό διεθνές δίκαιο οι αξιώσεις του Βασιλείου της Ισπανίας ήταν συμβατικής φύσεως, εφαρμοστέο στη σύμβαση ήταν το αγγλικό δίκαιο. Το Βασίλειο της Ισπανίας δεν μπορούσε κατά συνέπεια, κατά το διαιτητικό δικαστήριο, να επικαλεστεί τα συμβατικά δικαιώματα των πλοιοκτητών χωρίς να τηρήσει τη ρήτρα διαιτησίας και τη ρήτρα «*pay to be paid*». Το διαιτητικό δικαστήριο συνήγαγε εξ αυτού ότι οι αξιώσεις αποζημίωσης που προέβαλε το Βασίλειο της Ισπανίας ενώπιον των ισπανικών δικαστηρίων έπρεπε να είχαν προβληθεί στο πλαίσιο της διαιτησίας στο Λονδίνο, ότι το London P&I Club δεν μπορούσε να ευθύνεται έναντι του Βασιλείου της Ισπανίας ελλείψει προηγούμενης αποζημίωσης του Βασιλείου της Ισπανίας

από τους πλοιοκτήτες και ότι, εν πάση περιπτώσει, η ευθύνη αυτή δεν μπορούσε να υπερβεί, βάσει των διατάξεων της σύμβασης ασφάλισης, το ποσό του ενός δισεκατομμυρίου δολαρίων ΗΠΑ (USD) (περίπου 900 000 000 ευρώ).

- 28 Τον Μάρτιο του 2013, το London P&I Club προσέφυγε ενώπιον του High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Commercial Court) [άνωτερου δικαστηρίου (Αγγλία και Ουαλία), τμήμα αστικών, εμπορικών και διοικητικών διαφορών (εμπορικές διαφορές), Ηνωμένο Βασίλειο], δυνάμει του άρθρου 66, παράγραφοι 1 και 2, του νόμου του 1996 περί διαιτησίας, με αίτημα να επιτρέψει το εν λόγω δικαστήριο την εκτέλεση της διαιτητικής απόφασης στην ημεδαπή με τον ίδιο τρόπο που εκτελείται μια δικαστική απόφαση ή διάταξη και να εκδώσει δικαστική απόφαση με το περιεχόμενο της διαιτητικής απόφασης. Το Βασίλειο της Ισπανίας εναντιώθηκε στο αίτημα αυτό και ζήτησε από το ως άνω δικαστήριο να ακυρώσει τη διαιτητική απόφαση ή να την κηρύξει ως στερούμενη αποτελέσματος, επί τη βάση του άρθρου 67 ή του άρθρου 72 του νόμου του 1996 περί διαιτησίας. Το Βασίλειο της Ισπανίας υποστήριξε επίσης ότι το εν λόγω δικαστήριο όφειλε να αρνηθεί, βάσει της εξουσίας εκτιμήσεώς του, να εκδώσει απόφαση που θα επαναλάμβανε το περιεχόμενο της διαιτητικής απόφασης.
- 29 Με διάταξη της 22ας Οκτωβρίου 2013, την οποία εξέδωσε κατόπιν ακροαματικής διαδικασίας κατά την οποία προσκομίστηκαν αποδείξεις για τα πραγματικά περιστατικά και ακούστηκαν πραγματογνώμονες όσον αφορά το ισπανικό δίκαιο, το High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Commercial Court) [άνωτερο δικαστήριο (Αγγλία και Ουαλία), τμήμα αστικών, εμπορικών και διοικητικών διαφορών (εμπορικές διαφορές)], επέτρεψε στο London P&I Club να εκτελέσει τη διαιτητική απόφαση της 13ης Φεβρουαρίου 2013. Επίσης στις 22 Οκτωβρίου 2013, εξέδωσε απόφαση που επαναλάμβανε το περιεχόμενο της διαιτητικής απόφασης.
- 30 Το Βασίλειο της Ισπανίας άσκησε έφεση κατά της διατάξεως αυτής ενώπιον του Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division) [Εφετείου (Αγγλία και Ουαλία) (πολιτικό τμήμα), Ηνωμένο Βασίλειο]. Με απόφαση της 1ης Απριλίου 2015, το ως άνω δικαστήριο απέρριψε την έφεση.
- 31 Με απόφαση της 13ης Νοεμβρίου 2013 την οποία εξέδωσε στο πλαίσιο της ποινικής διαδικασίας που είχε κινηθεί ενώπιον των ισπανικών δικαστηρίων, το Audiencia Provincial de A Coruña (εφετείο Α Κορούνια, Ισπανία) απάλλαξε τον πλοίαρχο του Prestige από τις κατηγορίες που αφορούσαν αδικήματα κατά του περιβάλλοντος, τον καταδίκασε για το αδίκημα της διακεκριμένης απείθειας κατά της αρχής και έκρινε ότι αυτός δεν υπείχε αστική ευθύνη για τις ζημίες που είχαν προκληθεί από τη διαρροή καυσίμων, ελλείψει συνδέσμου μεταξύ του αδικήματος της απείθειας και των ζημιών αυτών. Το εν λόγω δικαστήριο δεν αποφάνθηκε σχετικά με την αστική ευθύνη των πλοιοκτητών του Prestige ή του London P&I Club.
- 32 Διάφοροι διάδικοι άσκησαν αναίρεση κατά της απόφασης αυτής ενώπιον του Tribunal Supremo (Ανωτάτου Δικαστηρίου, Ισπανία). Με απόφαση της 14ης Ιανουαρίου 2016, το εν λόγω δικαστήριο απάλλαξε τον πλοίαρχο του Prestige όσον αφορά το αδίκημα της διακεκριμένης απείθειας κατά της αρχής, αλλά τον καταδίκασε για το αδίκημα της αμέλειας εις βάρος του περιβάλλοντος. Όσον αφορά την αξίωση αστικής ευθύνης, έκρινε ότι αστικώς υπεύθυνοι ήταν ο πλοίαρχος του Prestige, οι πλοιοκτήτες καθώς και, βάσει του άρθρου 117 του ισπανικού ποινικού κώδικα, το London P&I Club, με το τελευταίο να ευθύνεται μέχρι του συμβατικού ανωτάτου ορίου ευθύνης που είχε καθοριστεί στο ένα δισεκατομμύριο USD. Τέλος, ανέπεμψε την υπόθεση ενώπιον του Audiencia Provincial de A Coruña (εφετείου Α Κορούνια, Ισπανία) προκειμένου το τελευταίο να καθορίσει το ύψος της ευθύνης αποζημίωσης ως προς καθέναν από τους εναγομένους στην ισπανική διαδικασία.

- 33 Με απόφαση της 15ης Νοεμβρίου 2017, που διορθώθηκε στις 11 Ιανουαρίου 2018, το Audiencia Provincial de A Coruña (εφετείο Α Κορούνια, Ισπανία) έκρινε ότι ο πλοίαρχος του Prestige, οι πλοιοκτήτες και το London P&I Club ευθύνονταν έναντι 200 και πλέον διαφορετικών διαδίκων, συμπεριλαμβανομένου του ισπανικού Δημοσίου, με το London P&I Club να ευθύνεται μέχρι του συμβατικού ανωτάτου ορίου ευθύνης που είχε καθοριστεί στο ένα δισεκατομμύριο USD. Κατόπιν αναίρεσης που ασκήθηκε κατά της ως άνω απόφασης, αυτή επιβεβαιώθηκε κατ' ουσίαν με απόφαση του Tribunal Supremo (Ανωτάτου Δικαστηρίου) της 19ης Δεκεμβρίου 2018.
- 34 Με διαταγή εκτέλεσης της 1ης Μαρτίου 2019, το Audiencia Provincial de A Coruña (εφετείο Α Κορούνια, Ισπανία) καθόρισε τα ποσά που δικαιούνται να απαιτήσει κάθε ενάγων από τους αντίστοιχους εναγομένους. Έκρινε μεταξύ άλλων ότι οι εναγόμενοι όφειλαν στο Ισπανικό Δημόσιο περίπου το ποσό των 2,3 δισεκατομμυρίων ευρώ, με ανώτατο όριο, όσον αφορά το London P&I Club, το ποσό των 855 εκατομμυρίων ευρώ.
- 35 Με δικόγραφο της 25ης Μαρτίου 2019, το Βασίλειο της Ισπανίας ζήτησε από το High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division [ανώτερο δικαστήριο (Αγγλία και Ουαλία), τμήμα αστικών, εμπορικών και διοικητικών διαφορών], επί τη βάση του άρθρου 33 του κανονισμού 44/2001, την αναγνώριση στο Ηνωμένο Βασίλειο της από 1ης Μαρτίου 2019 διαταγής εκτέλεσης. Το εν λόγω δικαστήριο δέχθηκε το αίτημα με διάταξη της 28ης Μαΐου 2019.
- 36 Στις 26 Ιουνίου 2019, το London P&I Club άσκησε ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου ένδικο μέσο κατά της διατάξεως αυτής κατ' εφαρμογήν του άρθρου 43 του κανονισμού 44/2001.
- 37 Προς στήριξη του ενδίκου μέσου, το London P&I Club υποστήριξε, αφενός, ότι η διαταγή εκτέλεσης της 1ης Μαρτίου 2019 ήταν ασυμβίβαστη, κατά την έννοια του άρθρου 34, σημείο 3, του κανονισμού 44/2001, με τη διάταξη και την απόφαση της 22ας Οκτωβρίου 2013 που είχαν εκδοθεί κατ' εφαρμογήν του άρθρου 66 του νόμου του 1996 περί διαιτησίας και επικυρωθεί την 1η Απριλίου 2015 από το Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division) [εφετείο (Αγγλία και Ουαλία) (πολιτικό τμήμα)]. Αφετέρου και εν πάση περιπτώσει, υποστήριξε, στηριζόμενο στο άρθρο 34, σημείο 1, του ως άνω κανονισμού, ότι η αναγνώριση ή η εκτέλεση της εν λόγω διαταγής εκτέλεσης αντέβαιναν προδήλως στη δημόσια τάξη, ιδίως υπό το πρίσμα της αρχής του δεδικασμένου.
- 38 Το Βασίλειο της Ισπανίας ζήτησε την απόρριψη του ενδίκου μέσου.
- 39 Το αιτούν δικαστήριο εκτιμά ότι στην υπόθεση της κύριας δίκης εγείρονται τα ζητήματα, πρώτον, αν απόφαση όπως εκείνη που εξέδωσε δυνάμει του άρθρου 66 του νόμου του 1996 περί διαιτησίας μπορεί να χαρακτηριστεί ως «απόφαση», κατά την έννοια του άρθρου 34, σημείο 3, του κανονισμού 44/2001, εφόσον δεν έχει εξετάσει το ίδιο επί της ουσίας ολόκληρη τη διαφορά επί της οποίας απεφάνθη το διαιτητικό δικαστήριο. Δεύτερον, διερωτάται αν μια απόφαση που δεν εμπίπτει στο καθ' ύλην πεδίο εφαρμογής του ως άνω κανονισμού λόγω της εξαίρεσης της διαιτησίας την οποία προβλέπει το άρθρο 1, παράγραφος 2, στοιχείο δ', του κανονισμού μπορεί παρ' όλ' αυτά να αποτελέσει αντικείμενο επίκλησης προκειμένου να εμποδίσει, βάσει του άρθρου 34, σημείο 3, του εν λόγω κανονισμού, την αναγνώριση και την εκτέλεση δικαστικής απόφασης προερχόμενης από άλλο κράτος μέλος. Τρίτον, το αιτούν δικαστήριο διερωτάται κατά πόσον, σε περίπτωση αρνητικής απάντησης, χωρεί, βάσει του άρθρου 34, σημείο 1, του ίδιου κανονισμού, άρνηση αναγνώρισης και εκτέλεσης μιας τέτοιας απόφασης στο μέτρο που προσβάλλει το δεδικασμένο που απορρέει από προγενέστερη διαιτητική απόφαση ή από δικαστική απόφαση που επαναλαμβάνει το περιεχόμενο της ως άνω διαιτητικής απόφασης.

- 40 Υπό τις συνθήκες αυτές, το High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Commercial Court) [ανώτερο δικαστήριο (Αγγλία και Ουαλία), τμήμα αστικών, εμπορικών και διοικητικών διαφορών (εμπορικές διαφορές)] αποφάσισε να αναστείλει την ενώπιόν του διαδικασία και να υποβάλει στο Δικαστήριο τα ακόλουθα προδικαστικά ερωτήματα:
- «1) Δεδομένης της φύσεως των ζητημάτων τα οποία πρέπει να εξετάσει το εθνικό δικαστήριο προκειμένου να αποφασίσει αν θα εκδώσει απόφαση που θα επαναλαμβάνει το περιεχόμενο διαιτητικής απόφασης, βάσει του άρθρου 66 του νόμου του 1996 περί διαιτησίας, δύναται μια απόφαση η οποία εκδίδεται κατ' εφαρμογήν της εν λόγω διατάξεως να συνιστά σχετική "απόφαση" εκδοθείσα στο κράτος μέλος αναγνώρισεως κατά την έννοια του άρθρου 34, σημείο 3, του [κανονισμού 44/2001];
 - 2) Δεδομένου ότι μια απόφαση που επαναλαμβάνει το περιεχόμενο διαιτητικής απόφασης, όπως αυτή η οποία εκδίδεται βάσει του άρθρου 66 του νόμου του 1996 περί διαιτησίας, δεν εμπίπτει στο καθ' ύλην πεδίο εφαρμογής του κανονισμού 44/2001 λόγω της εξαίρεσης της διαιτησίας, η οποία προβλέπεται στο άρθρο 1, παράγραφος 2, στοιχείο δ', του κανονισμού αυτού, δύναται μια τέτοια απόφαση να συνιστά σχετική "απόφαση" εκδοθείσα στο κράτος μέλος αναγνώρισεως κατά την έννοια του άρθρου 34, σημείο 3, του εν λόγω κανονισμού;
 - 3) Σε περίπτωση κατά την οποία δεν έχει εφαρμογή το άρθρο 34, σημείο 3, του κανονισμού 44/2001, εάν η αναγνώριση και η εκτέλεση απόφασης προερχόμενης από άλλο κράτος μέλος είναι αντίθετη προς την εσωτερική δημόσια τάξη για τον λόγο ότι η απόφαση αυτή παραβιάζει την αρχή του δεδικασμένου λόγω προγενέστερης ημεδαπής διαιτητικής απόφασης ή προγενέστερης δικαστικής απόφασης η οποία επαναλαμβάνει το περιεχόμενο της διαιτητικής απόφασης και εκδόθηκε από το δικαστήριο του κράτους μέλους αναγνώρισεως, επιτρέπεται η επίκληση του άρθρου 34, σημείο 1, του κανονισμού 44/2001 ως λόγου άρνησης της αναγνώρισης ή της εκτέλεσης ή μήπως το άρθρο 34, σημεία 3 και 4, του εν λόγω κανονισμού προβλέπει περιοριστικά τους λόγους για τους οποίους το δεδικασμένο και/ή το ασυμβίβαστο μπορούν να εμποδίσουν την αναγνώριση και την εκτέλεση μιας απόφασης κατά την έννοια του εν λόγω κανονισμού;»

Επί των προδικαστικών ερωτημάτων

Επί του πρώτου και του δεύτερου προδικαστικού ερωτήματος

- 41 Με το πρώτο και το δεύτερο ερώτημά του, τα οποία πρέπει να συνεξεταστούν, το αιτούν δικαστήριο ζητεί να διευκρινιστεί, κατ' ουσίαν, αν το άρθρο 34, σημείο 3, του κανονισμού 44/2001 έχει την έννοια ότι απόφαση δικαστηρίου κράτους μέλους που επαναλαμβάνει το περιεχόμενο διαιτητικής απόφασης μπορεί να συνιστά απόφαση κατά την έννοια της διατάξεως αυτής, εμποδίζουσα την αναγνώριση, στο εν λόγω κράτος μέλος, απόφασης εκδοθείσας από δικαστήριο άλλου κράτους μέλους αν οι αποφάσεις αυτές είναι ασυμβίβαστες μεταξύ τους.
- 42 Καταρχάς, υπενθυμίζεται ότι, στο μέτρο που ο κανονισμός 1215/2012 κατήργησε και αντικατέστησε τον κανονισμό 44/2001, ο οποίος με τη σειρά του αντικατέστησε τη Σύμβαση της 27ης Σεπτεμβρίου 1968 για τη διεθνή δικαιοδοσία και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις (ΕΕ 1982, L 88, σ. 7), όπως τροποποιήθηκε με τις διαδοχικές συμβάσεις για την προσχώρηση των νέων κρατών μελών στη σύμβαση αυτή, η ερμηνεία στην οποία έχει προβεί το Δικαστήριο όσον αφορά τις διατάξεις ενός εκ των ως άνω νομοθετημάτων ισχύει και για τις

- διατάξεις των άλλων νομοθετημάτων, εφόσον οι διατάξεις αυτές μπορούν να θεωρηθούν αντίστοιχες (πρβλ. απόφαση της 15ης Ιουλίου 2021, Volno κ.λπ., C-30/20, EU:C:2021:604, σκέψη 28).
- 43 Τούτο ισχύει στην περίπτωση του άρθρου 1, παράγραφος 2, στοιχείο δ', του καθενός από τους δύο κανονισμούς και του άρθρου 1, παράγραφος 4, της Σύμβασης αυτής, τα οποία εξαιρούν τη διαιτησία από το πεδίο εφαρμογής τους.
- 44 Ο αποκλεισμός αυτός αφορά τη διαιτησία καθ' όλες της τις πλευρές, περιλαμβανομένων των διαδικασιών ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων (απόφαση της 25ης Ιουλίου 1991, Rich, C-190/89, EU:C:1991:319, σκέψη 18).
- 45 Επομένως, η διαδικασία αναγνώρισης και εκτέλεσης διαιτητικής απόφασης δεν διέπεται από τον κανονισμό 44/2001 αλλά από το εθνικό και το διεθνές δίκαιο που ισχύουν εντός του κράτους μέλους στο οποίο ζητείται η ως άνω αναγνώριση και εκτέλεση (πρβλ. απόφαση της 13ης Μαΐου 2015, Gazprom, C-536/13, EU:C:2015:316, σκέψη 41).
- 46 Στο ίδιο πνεύμα, η αιτιολογική σκέψη 12 του κανονισμού 1215/2012 υπογραμμίζει πλέον ότι ο κανονισμός αυτός δεν εφαρμόζεται σε προσφυγή ή απόφαση που αφορά την αναγνώριση ή την εκτέλεση διαιτητικής απόφασης.
- 47 Επομένως, δικαστική απόφαση που επαναλαμβάνει το περιεχόμενο διαιτητικής απόφασης εμπίπτει στην εξαίρεση της διαιτησίας την οποία προβλέπει το άρθρο 1, παράγραφος 2, στοιχείο δ', του κανονισμού 44/2001 και δεν μπορεί, κατά συνέπεια, να τύχει της αμοιβαίας αναγνώρισης μεταξύ των κρατών μελών και να κυκλοφορήσει εντός του δικαστικού χώρου της Ένωσης σύμφωνα με τις διατάξεις του εν λόγω κανονισμού.
- 48 Πάντως, μια τέτοια δικαστική απόφαση δύναται να θεωρηθεί ως απόφαση κατά την έννοια του άρθρου 34, σημείο 3, του κανονισμού 44/2001.
- 49 Συναφώς, πρώτον, από τον ευρύ ορισμό της έννοιας «απόφαση» που διατυπώνεται στο άρθρο 32 του κανονισμού 44/2001 προκύπτει ότι η έννοια αυτή καταλαμβάνει κάθε απόφαση εκδοθείσα από δικαστήριο κράτους μέλους, χωρίς να χρειάζεται να γίνει διάκριση με βάση το περιεχόμενο της επίμαχης απόφασης, εφόσον αποτέλεσε ή μπορούσε να αποτελέσει, στο κράτος μέλος προέλευσης, κατά διαφόρους τρόπους, αντικείμενο κατ' αντιμωλίαν διαδικασίας (πρβλ. απόφαση της 7ης Απριλίου 2022, H Limited, C-568/20, EU:C:2022:264, σκέψεις 24 και 26 καθώς και εκεί μνημονευόμενη νομολογία). Εξάλλου, ο εν λόγω ευρύς ορισμός ισχύει για όλες τις διατάξεις του ως άνω κανονισμού στις οποίες χρησιμοποιείται ο όρος αυτός και μεταξύ άλλων για το άρθρο 34, σημείο 3 (βλ., κατ' αναλογία, απόφαση της 2ας Ιουνίου 1994, Solo Kleinmotoren, C-414/92, EU:C:1994:221, σκέψη 20).
- 50 Η ερμηνεία αυτή της έννοιας του όρου «απόφαση», ο οποίος διαλαμβάνεται στο άρθρο 34, σημείο 3, του κανονισμού 44/2001, επιρρωννύεται από τον σκοπό της διατάξεως αυτής, ο οποίος συνίσταται στην προστασία της ακεραιότητας της εσωτερικής έννομης τάξης κράτους μέλους και στην εξασφάλιση του ότι η κοινωνική του ειρήνη δεν διαταράσσεται από την υποχρέωση αναγνώρισης μιας απόφασης προερχόμενης από άλλο κράτος μέλος η οποία είναι ασυμβίβαστη με απόφαση που έχει εκδοθεί μεταξύ των ίδιων διαδίκων από τα δικά του δικαστήρια (βλ., κατ' αναλογία, απόφαση της 2ας Ιουνίου 1994, Solo Kleinmotoren, C-414/92, EU:C:1994:221, σκέψη 21).

- 51 Δεύτερον, από τη νομολογία του Δικαστηρίου προκύπτει ότι η εξαίρεση ενός τομέα από το πεδίο εφαρμογής του κανονισμού 44/2001 δεν σημαίνει ότι μια σχετική με τον τομέα αυτόν απόφαση δεν μπορεί να εμπίπτει στο άρθρο 34, σημείο 3, του ως άνω κανονισμού και επομένως να εμποδίζει την αναγνώριση απόφασης εκδοθείσας σε άλλο κράτος μέλος με την οποία είναι ασυμβίβαστη.
- 52 Ως εκ τούτου, το Δικαστήριο έκρινε, μεταξύ άλλων, ότι είναι ασυμβίβαστη με απόφαση προερχόμενη από άλλο κράτος μέλος απόφαση δικαστηρίου του κράτους μέλους αναγνωρίσεως η οποία, εφόσον αφορούσε την προσωπική κατάσταση των φυσικών προσώπων, δεν ενέπιπτε στο πεδίο εφαρμογής της Σύμβασης η οποία μνημονεύεται στη σκέψη 42 της παρούσας αποφάσεως, στο μέτρο που οι δύο αυτές αποφάσεις ενείχαν έννομες συνέπειες που αλληλοαποκλείονταν (πρβλ. απόφαση της 4ης Φεβρουαρίου 1988, Hoffmann, 145/86, EU:C:1988:61, σκέψη 25).
- 53 Κατά συνέπεια, δικαστική απόφαση εκδοθείσα σε κράτος μέλος η οποία επαναλαμβάνει το περιεχόμενο διαιτητικής απόφασης δύναται να συνιστά απόφαση κατά την έννοια του άρθρου 34, σημείο 3, του κανονισμού 44/2001, εμποδίζουσα την αναγνώριση, στο εν λόγω κράτος μέλος, απόφασης εκδοθείσας από δικαστήριο άλλου κράτους μέλους αν οι εν λόγω αποφάσεις είναι ασυμβίβαστες μεταξύ τους.
- 54 Εντούτοις, δεν ισχύει το ίδιο στην περίπτωση που η διαιτητική απόφαση της οποίας το περιεχόμενο επαναλαμβάνει η εν λόγω δικαστική απόφαση έχει εκδοθεί υπό συνθήκες που δεν θα επέτρεπαν την έκδοση, τηρουμένων των διατάξεων και των βασικών σκοπών του ως άνω κανονισμού, δικαστικής απόφασης εμπίπτουσας στο πεδίο εφαρμογής του.
- 55 Συναφώς, υπενθυμίζεται ότι, για την ερμηνεία διατάξεως του δικαίου της Ένωσης πρέπει να λαμβάνεται υπόψη όχι μόνον το γράμμα της, αλλά και το πλαίσιο στο οποίο εντάσσεται και οι σκοποί που επιδιώκονται με τη ρύθμιση της οποίας αποτελεί μέρος. Συνεπώς, προκειμένου να δοθεί απάντηση στο πρώτο και στο δεύτερο προδικαστικό ερώτημα, πρέπει να λαμβάνονται υπόψη, πέραν του γράμματος και του σκοπού του μεμονωμένου άρθρου 34, σημείο 3, του κανονισμού 44/2001, το πλαίσιο στο οποίο εντάσσεται η διάταξη αυτή και το σύνολο των σκοπών τους οποίους επιδιώκει ο εν λόγω κανονισμός (πρβλ. απόφαση της 4ης Μαΐου 2010, TNT Express Nederland, C-533/08, EU:C:2010:243, σκέψη 44 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 56 Οι σκοποί αυτοί αντικατοπτρίζονται στις αρχές στις οποίες στηρίζεται η δικαστική συνεργασία σε αστικές υποθέσεις εντός της Ένωσης, όπως οι αρχές της ελεύθερης κυκλοφορίας των αποφάσεων σε αστικές υποθέσεις, της δυνατότητας προβλέψεως του δικαστηρίου που έχει διεθνή δικαιοδοσία και, επομένως, της ασφάλειας δικαίου για τους διαδίκους, της ορθής απονομής της δικαιοσύνης, της ελαχιστοποίησης του κινδύνου παράλληλης εκδικάσεως μιας υποθέσεως καθώς και της αμοιβαίας εμπιστοσύνης στην απονομή της δικαιοσύνης (πρβλ. αποφάσεις της 4ης Μαΐου 2010, TNT Express Nederland, C-533/08, EU:C:2010:243, σκέψη 49, και της 19ης Δεκεμβρίου 2013, Nipponka Insurance, C-452/12, EU:C:2013:858, σκέψη 36).
- 57 Πρέπει να προστεθεί ότι η αμοιβαία εμπιστοσύνη στην απονομή της δικαιοσύνης εντός της Ένωσης επί της οποίας θεμελιώνονται, κατά την αιτιολογική σκέψη 16 του κανονισμού 44/2001, οι κανόνες που προβλέπει ο εν λόγω κανονισμός όσον αφορά την αναγνώριση των δικαστικών αποφάσεων δεν εκτείνεται στις αποφάσεις που λαμβάνονται από διαιτητικά δικαστήρια ούτε στις δικαστικές αποφάσεις που επαναλαμβάνουν το περιεχόμενό τους.

- 58 Επομένως, μια διαιτητική απόφαση δεν μπορεί, μέσω απόφασης που επαναλαμβάνει το περιεχόμενό της, να παραγάγει αποτελέσματα στο πλαίσιο του άρθρου 34, σημείο 3, του κανονισμού 44/2001 παρά μόνον εάν τούτο δεν παρακωλύει το δικαίωμα πραγματικής προσφυγής που κατοχυρώνεται στο άρθρο 47 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης (πρβλ. απόφαση της 25ης Μαΐου 2016, *Meroni*, C-559/14, EU:C:2016:349, σκέψη 44) και επιτρέπει την επίτευξη των σκοπών της ελεύθερης κυκλοφορίας των αποφάσεων σε αστικές υποθέσεις, καθώς και της αμοιβαίας εμπιστοσύνης στην απονομή της δικαιοσύνης εντός της Ένωσης υπό συνθήκες τουλάχιστον εξίσου ευνοϊκές με αυτές που προκύπτουν από την εφαρμογή του ως άνω κανονισμού (βλ., κατ' αναλογία, αποφάσεις της 4ης Μαΐου 2010, *TNT Express Nederland*, C-533/08, EU:C:2010:243, σκέψη 55, και της 19ης Δεκεμβρίου 2013, *Nipponka Insurance*, C-452/12, EU:C:2013:858, σκέψη 38).
- 59 Εν προκειμένω, επισημαίνεται ότι το περιεχόμενο της επίμαχης στην κύρια δίκη διαιτητικής απόφασης δεν θα μπορούσε να είχε αποτελέσει αντικείμενο δικαστικής απόφασης εμπίπτουσας στο πεδίο εφαρμογής του κανονισμού 44/2001 χωρίς να παραβιαστούν δύο θεμελιώδεις κανόνες του εν λόγω κανονισμού που αφορούν, αφενός, το σχετικό αποτέλεσμα μιας ρήτρας διαιτησίας περιλαμβανόμενης σε σύμβαση ασφάλισης και, αφετέρου, την εκκρεμοδικία.
- 60 Ειδικότερα, όσον αφορά, αφενός, το σχετικό αποτέλεσμα μιας περιλαμβανόμενης σε σύμβαση ασφάλισης ρήτρας διαιτησίας, από τη νομολογία του Δικαστηρίου προκύπτει ότι ρήτρα παρέκτασης διεθνούς δικαιοδοσίας συνομολογηθείσα μεταξύ ασφαλιστή και λήπτη της ασφάλισης δεν είναι αντιτάξιμη έναντι του ζημιωθέντος από ζημία καλυπτόμενη από την ασφάλιση ο οποίος, στις περιπτώσεις που τούτο επιτρέπεται από το εθνικό δίκαιο, επιθυμεί να εναγάγει απευθείας τον ασφαλιστή, επικαλούμενος ευθύνη εξ αδικοπραξίας ή οιονεί αδικοπραξίας, ενώπιον του δικαστηρίου του τόπου όπου συνέβη το ζημιωγόνο γεγονός ή ενώπιον του δικαστηρίου του τόπου κατοικίας του ζημιωθέντος (πρβλ. απόφαση της 13ης Ιουλίου 2017, *Assens Havn*, C-368/16, EU:C:2017:546, σκέψεις 31 και 40 καθώς και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 61 Επομένως, για να μην προσβάλλεται το δικαίωμα αυτό του ζημιωθέντος, δικαστήριο διαφορετικό από εκείνο που έχει επιληφθεί της ευθείας αγωγής δεν μπορεί να κρίνει εαυτό αρμόδιο βάσει μιας τέτοιας ρήτρας διαιτησίας, τούτο δε προς διασφάλιση του σκοπού που επιδιώκεται από τον κανονισμό 44/2001, ήτοι της προστασίας των ζημιωθέντων έναντι του οικείου ασφαλιστή (πρβλ. απόφαση της 13ης Ιουλίου 2017, *Assens Havn*, C-368/16, EU:C:2017:546, σκέψεις 36 και 41).
- 62 Ο σκοπός προστασίας των ζημιωθέντων θα διακυβευόταν αν μπορούσε να θεωρηθεί ως «απόφαση που έχει εκδοθεί μεταξύ των ιδίων διαδίκων στο κράτος αναγνώρισεως», κατά την έννοια του άρθρου 34, σημείο 3, του κανονισμού 44/2001, μια δικαστική απόφαση που επαναλαμβάνει το περιεχόμενο διαιτητικής απόφασης με την οποία διαιτητικό δικαστήριο έκρινε εαυτό αρμόδιο επί τη βάση μιας τέτοιας ρήτρας διαιτησίας περιλαμβανόμενης στην οικεία σύμβαση ασφάλισης.
- 63 Ειδικότερα, όπως καταδεικνύουν οι περιστάσεις της διαφοράς της κύριας δίκης, το να γίνεται δεκτό ότι μια τέτοια απόφαση δύναται να εμποδίσει την αναγνώριση αποφάσεως εκδοθείσας σε άλλο κράτος μέλος κατόπιν ευθείας αγωγής αποζημίωσης την οποία άσκησε ο ζημιωθείς θα μπορούσε να στερήσει από τον ζημιωθέντα την πραγματική αποκατάσταση της ζημίας που έχει υποστεί.

- 64 Αφετέρου, όσον αφορά την εκκρεμοδικία, από την απόφαση περί παραπομπής προκύπτει ότι, κατά την ημερομηνία έναρξης της διαιτητικής δίκης, ήτοι στις 16 Ιανουαρίου 2012, εκκρεμούσε ήδη δίκη ενώπιον των ισπανικών δικαστηρίων με αντιδίκους, μεταξύ άλλων, το ισπανικό Δημόσιο και το London P&I Club.
- 65 Εξάλλου, από την ενώπιον του Δικαστηρίου δικογραφία προκύπτει ότι οι ασκηθείσες ενώπιον των ισπανικών δικαστηρίων αστικές αγωγές είχαν κοινοποιηθεί στο London P&I Club τον Ιούνιο του 2011 και ότι ο μοναδικός διαιτητής κάλεσε το Βασίλειο της Ισπανίας να συμμετάσχει στη διαιτητική δίκη που κίνησε το London P&I Club στο Λονδίνο.
- 66 Από τη στιγμή όμως που το άρθρο 27, παράγραφος 1, του κανονισμού 44/2001 κάνει λόγο για «αγωγές [...] μεταξύ των ίδιων διαδίκων», χωρίς να απαιτεί πραγματική συμμετοχή στις οικείες δίκες, πρέπει να κριθεί ότι στις μνημονευόμενες στη σκέψη 64 της παρούσας αποφάσεως δίκες ενέχονταν οι ίδιοι διάδικοι (πρβλ. απόφαση της 19ης Οκτωβρίου 2017, Merck, C-231/16, EU:C:2017:771, σκέψεις 31 και 32).
- 67 Τέλος, οι διαδικασίες αυτές είχαν το ίδιο αντικείμενο και την ίδια αιτία, δηλαδή την ενδεχόμενη θεμελίωση ευθύνης του London P&I Club έναντι του ισπανικού Δημοσίου, δυνάμει της σύμβασης ασφάλισης που είχε συναφθεί μεταξύ του London P&I Club και των πλοιοκτητών του Prestige, για τις ζημίες που προκάλεσε το ναυάγιο του εν λόγω πλοίου.
- 68 Συναφώς, το Δικαστήριο, ερμηνεύοντας το άρθρο 27, παράγραφος 1, του κανονισμού 44/2001, δέχθηκε ότι αγωγή με την οποία ζητείται να κριθεί ότι ο εναγόμενος είναι υπεύθυνος για μια ζημία και να υποχρεωθεί σε καταβολή αποζημίωσης έχει την ίδια αιτία και το ίδιο αντικείμενο με αρνητική αναγνωριστική αγωγή του εν λόγω εναγομένου με την οποία ζητείται να κριθεί ότι ο ίδιος δεν είναι υπεύθυνος για τη ζημία (πρβλ. αποφάσεις της 19ης Δεκεμβρίου 2013, Nirronka Insurance, C-452/12, EU:C:2013:858, σκέψη 42, και της 20ής Δεκεμβρίου 2017, Schlömp, C-467/16, EU:C:2017:993, σκέψη 51). Εν προκειμένω όμως, οι μεν ασκηθείσες στην Ισπανία αστικές αγωγές είχαν μεταξύ άλλων ως αντικείμενο τη θεμελίωση στο εν λόγω κράτος μέλος της ευθύνης του London P&I Club, η δε διαιτητική δίκη που κίνησε στο Λονδίνο το London P&I Club είχε ως αντικείμενο τη διατύπωση αρνητικής διαπίστωσης περί μη θεμελίωσης της ευθύνης αυτής.
- 69 Οι περιστάσεις αυτές αντιστοιχούν στην περίπτωση της εκκρεμοδικίας στο πλαίσιο της οποίας, βάσει του άρθρου 27 του κανονισμού 44/2001, κάθε δικαστήριο εκτός εκείνου που επελήφθη πρώτο αναστέλλει αυτεπαγγέλτως τη διαδικασία μέχρις ότου διαπιστωθεί η διεθνής δικαιοδοσία του δικαστηρίου που επελήφθη πρώτο, κατόπιν, όταν διαπιστωθεί η εν λόγω διεθνής δικαιοδοσία, οφείλει να διαπιστώσει την έλλειψη διεθνούς δικαιοδοσίας του υπέρ του πρώτου δικαστηρίου.
- 70 Όπως όμως υπογραμμίστηκε στη σκέψη 56 της παρούσας αποφάσεως, η ελαχιστοποίηση του κινδύνου παράλληλης εκδικάσεως μιας υποθέσεως, την οποία επιδιώκει η διάταξη αυτή, είναι ένας από τους σκοπούς και τις αρχές που διαπνέουν τη δικαστική συνεργασία σε αστικές υποθέσεις εντός της Ένωσης.
- 71 Εναπόκειται στο δικαστήριο ενώπιον του οποίου έχει ασκηθεί ένδικο βοήθημα με αίτημα να εκδώσει απόφαση που επαναλαμβάνει το περιεχόμενο διαιτητικής απόφασης να ελέγξει κατά πόσον έχουν τηρηθεί οι διατάξεις και οι βασικοί σκοποί του κανονισμού 44/2001 προκειμένου να αποτρέψει το ενδεχόμενο παράκαμψής τους, όπως θα ήταν το να ολοκληρώνεται διαιτητική διαδικασία που παραβιάζει συγχρόνως τόσο το σχετικό αποτέλεσμα που έχει μια περιλαμβανόμενη σε σύμβαση ασφάλισης ρήτρα διαιτησίας όσο και τους περί εκκρεμοδικίας

κανόνες του άρθρου 27 του ως άνω κανονισμού. Εν προκειμένω όμως, από την ενώπιον του Δικαστηρίου δικογραφία και από τις συζητήσεις κατά την επ' ακροατηρίου διαδικασία προκύπτει ότι τέτοιος έλεγχος δεν έλαβε χώρα ούτε ενώπιον του High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Commercial Court) [άνωτερου δικαστηρίου (Αγγλία και Ουαλία), τμήμα αστικών, εμπορικών και διοικητικών διαφορών (εμπορικές διαφορές)], ούτε ενώπιον του Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division) [Εφετείου (Αγγλία και Ουαλία) (πολιτικό τμήμα)], ενώ άλλωστε κανένα από τα δύο αυτά δικαστήρια δεν υπέβαλε ενώπιον του Δικαστηρίου αίτηση προδικαστικής αποφάσεως δυνάμει του άρθρου 267 ΣΛΕΕ.

- 72 Υπό τις συνθήκες αυτές, δικαστική απόφαση που επαναλαμβάνει το περιεχόμενο διαιτητικής απόφασης, όπως η επίμαχη στην κύρια δίκη, δεν μπορεί να εμποδίσει, δυνάμει του άρθρου 34, σημείο 3, του κανονισμού 44/2001, την αναγνώριση απόφασης προερχόμενης από άλλο κράτος μέλος.
- 73 Κατόπιν των ανωτέρω, στο πρώτο και στο δεύτερο προδικαστικό ερώτημα πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι το άρθρο 34, σημείο 3, του κανονισμού 44/2001 έχει την έννοια ότι απόφαση δικαστηρίου κράτους μέλους που επαναλαμβάνει το περιεχόμενο διαιτητικής απόφασης δεν συνιστά απόφαση κατά την έννοια της διατάξεως αυτής, σε περίπτωση που απόφαση η οποία θα κατέληγε σε αποτέλεσμα αντίστοιχο προς εκείνο της εν λόγω διαιτητικής απόφασης δεν θα μπορούσε να έχει εκδοθεί από δικαστήριο του ίδιου κράτους μέλους χωρίς να παραβιαστούν οι διατάξεις και οι βασικοί σκοποί του ως άνω κανονισμού, ιδίως το σχετικό αποτέλεσμα μιας περιλαμβανόμενης σε σύμβαση ασφάλισης ρήτρας διαιτησίας και οι κατά το άρθρο 27 του εν λόγω κανονισμού κανόνες περί εκκρεμοδικίας, κατά συνέπεια δε μια τέτοια απόφαση δεν μπορεί στην περίπτωση αυτή να εμποδίσει, στο εν λόγω κράτος μέλος, την αναγνώριση απόφασης εκδοθείσας από δικαστήριο άλλου κράτους μέλους.

Επί του τρίτου ερωτήματος

- 74 Με το τρίτο προδικαστικό ερώτημα, το αιτούν δικαστήριο ζητεί να διευκρινιστεί, κατ' ουσίαν, αν, σε περίπτωση που το άρθρο 34, σημείο 3, του κανονισμού 44/2001 δεν ισχύει ως προς δικαστική απόφαση που επαναλαμβάνει το περιεχόμενο διαιτητικής απόφασης, το άρθρο 34, σημείο 1, του ίδιου κανονισμού έχει την έννοια ότι επιτρέπει την άρνηση αναγνώρισης ή εκτέλεσης απόφασης προερχόμενης από άλλο κράτος μέλος λόγω αντίθεσής της προς τη δημόσια τάξη με την αιτιολογία ότι η δεύτερη αυτή απόφαση προσβάλλει το δεδικασμένο που απορρέει από την πρώτη απόφαση.
- 75 Συναφώς, από την απάντηση στα δύο πρώτα ερωτήματα προκύπτει ότι, εν προκειμένω, η αδυναμία εφαρμογής του άρθρου 34, σημείο 3, του κανονισμού 44/2001 ως προς την απόφαση που μνημονεύεται στη σκέψη 29 της παρούσας αποφάσεως οφείλεται στο γεγονός ότι η διαιτητική δίκη επί της οποίας εκδόθηκε η διαιτητική απόφαση που επικυρώθηκε με την ως άνω δικαστική απόφαση ολοκληρώθηκε κατά παράβαση τόσο των περί εκκρεμοδικίας κανόνων του άρθρου 27 του ως άνω κανονισμού όσο και του σχετικού αποτελέσματος μιας περιλαμβανόμενης στην επίμαχη σύμβαση ασφάλισης ρήτρας διαιτησίας.
- 76 Υπό τις συνθήκες αυτές, δεν μπορεί να γίνεται δεκτό ότι η υποτιθέμενη μη τήρηση της απόφασης αυτής από τη μνημονευόμενη στη σκέψη 34 της παρούσας απόφασης διαταγή εκτέλεσης της 1ης Μαρτίου 2019, η οποία εκδόθηκε στο πλαίσιο διαδικασίας την οποία η ίδια η ως άνω απόφαση παρέλειψε να λάβει υπόψη, θα μπορούσε να αποτελέσει προσβολή της δημόσιας τάξης του Ηνωμένου Βασιλείου.

77. Εν πάση περιπτώσει, κατά τη νομολογία του Δικαστηρίου, το άρθρο 34, σημείο 1, του κανονισμού 44/2001 πρέπει να ερμηνεύεται στενά καθόσον συνιστά εμπόδιο στην επίτευξη ενός από τους βασικούς σκοπούς του ως άνω κανονισμού. Πρέπει επομένως να εφαρμόζεται μόνο σε εξαιρετικές περιπτώσεις (απόφαση της 25ης Μαΐου 2016, Meroni, C-559/14, EU:C:2016:349, σκέψη 38 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
78. Το δε Δικαστήριο έχει κρίνει ότι η προσφυγή στην έννοια της «δημόσιας τάξης» αποκλείεται όταν το πρόβλημα που τίθεται είναι το ασυμβίβαστο αλλοδαπής απόφασης με ημεδαπή απόφαση (απόφαση της 4ης Φεβρουαρίου 1988, Hoffmann, 145/86, EU:C:1988:61, σκέψη 21).
79. Ειδικότερα, όπως αφενός επισήμανε ο γενικός εισαγγελέας στο σημείο 77 των προτάσεων του και αφετέρου παρατήρησε η Γαλλική Κυβέρνηση, ο νομοθέτης της Ένωσης είχε την πρόθεση να ρυθμίσει εξαντλητικώς, μέσω του άρθρου 34, σημεία 3 και 4, του κανονισμού 44/2001, το ζήτημα του δεδικασμένου που απορρέει από προγενεστέρως εκδοθείσα απόφαση και, ιδίως, το ζήτημα του ασυμβίβαστου της απόφασης της οποίας ζητείται η αναγνώριση προς την εν λόγω προγενέστερη απόφαση, αποκλείοντας συνεπώς τη δυνατότητα επίκλησης στο εν λόγω πλαίσιο της εξαίρεσης για λόγους δημόσιας τάξης που προβλέπει το άρθρο 34, σημείο 1, του ως άνω κανονισμού.
80. Κατόπιν των ανωτέρω, στο τρίτο ερώτημα πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι το άρθρο 34, σημείο 1, του κανονισμού 44/2001 έχει την έννοια ότι, σε περίπτωση που το άρθρο 34, σημείο 3, του ίδιου κανονισμού δεν ισχύει ως προς δικαστική απόφαση που επαναλαμβάνει το περιεχόμενο διαιτητικής απόφασης, δεν χωρεί άρνηση αναγνώρισης ή εκτέλεσης απόφασης προερχόμενης από άλλο κράτος μέλος λόγω αντίθεσής της προς τη δημόσια τάξη με την αιτιολογία ότι η δεύτερη αυτή απόφαση προσβάλλει το δεδικασμένο που απορρέει από την πρώτη απόφαση.

Επί των δικαστικών εξόδων

81. Δεδομένου ότι η παρούσα διαδικασία έχει ως προς τους διαδίκους της κύριας δίκης τον χαρακτήρα παρεμπίπτοντος που ανέκυψε ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου, σ' αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων. Τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν όσοι υπέβαλαν παρατηρήσεις στο Δικαστήριο, πλην των ως άνω διαδίκων, δεν αποδίδονται.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (τμήμα μείζονος συνθέσεως) αποφαινεται:

- 1) Το άρθρο 34, σημείο 3, του κανονισμού (ΕΚ) 44/2001 του Συμβουλίου, της 22ας Δεκεμβρίου 2000, για τη διεθνή δικαιοδοσία, την αναγνώριση και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις, έχει την έννοια ότι απόφαση δικαστηρίου κράτους μέλους που επαναλαμβάνει το περιεχόμενο διαιτητικής απόφασης δεν συνιστά απόφαση, κατά την έννοια της διατάξεως αυτής, σε περίπτωση που απόφαση η οποία θα κατέληγε σε αποτέλεσμα αντίστοιχο προς εκείνο της εν λόγω διαιτητικής απόφασης δεν θα μπορούσε να έχει εκδοθεί από δικαστήριο του ίδιου κράτους μέλους χωρίς να παραβιαστούν οι διατάξεις και οι βασικοί σκοποί του ως άνω κανονισμού, ιδίως το σχετικό αποτέλεσμα μιας περιλαμβανόμενης στην επίμαχη σύμβαση ασφάλισης ρήτρας διαιτησίας και οι κατά το άρθρο 27 του εν λόγω κανονισμού κανόνες περί εκκρεμοδικίας, κατά συνέπεια δε μια τέτοια απόφαση δεν μπορεί στην περίπτωση αυτή να εμποδίσει, στο εν λόγω κράτος μέλος, την αναγνώριση απόφασης εκδοθείσας από δικαστήριο άλλου κράτους μέλους.**

- 2) Το άρθρο 34, σημείο 1, του κανονισμού 44/2001 έχει την έννοια ότι, σε περίπτωση που το άρθρο 34, σημείο 3, του ίδιου κανονισμού δεν ισχύει ως προς δικαστική απόφαση που επαναλαμβάνει το περιεχόμενο διαιτητικής απόφασης, δεν χωρεί άρνηση αναγνώρισης ή εκτέλεσης απόφασης προερχόμενης από άλλο κράτος μέλος λόγω αντίθεσής της προς τη δημόσια τάξη με την αιτιολογία ότι η δεύτερη αυτή απόφαση προσβάλλει το δεδικασμένο που απορρέει από την πρώτη απόφαση.**

(υπογραφές)

ⁱ — Στη σκέψη 55 του παρόντος κειμένου έγινε τροποποίηση γλωσσικής φύσεως μετά την αρχική ανάρτησή του στην ψηφιακή Συλλογή Νομολογίας.